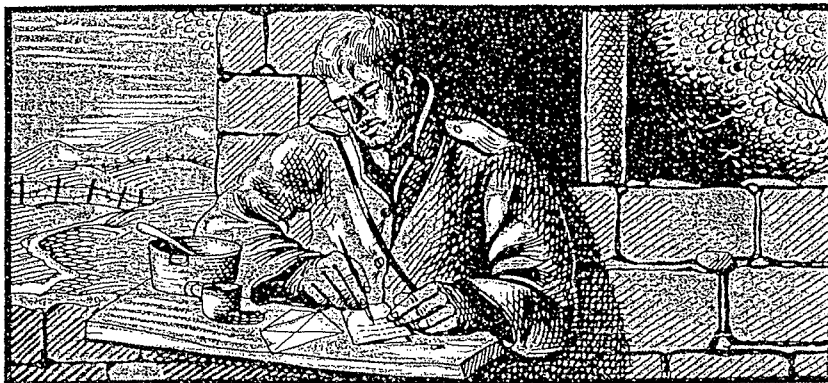

Η ένδοξη σημαία μας

Μαζί με την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου, γιορτάζουμε σήμερα και τη γιορτή της σημαίας μας. Κάθε κράτος έχει το ιερό του σύμβολο. Αυτό για εμάς τους Έλληνες είναι η γαλανόλευκη, "αυτό το ιερό πανί το γαλανό και τ' άσπρο", που "ύφανε η δόξα και κέντησε η παλικαριά", όπως γράφει ο ποιητής. Η ελληνική σημαία είναι η πιο δοξασμένη σημαία του κόσμου. Στις πτυχές της ενσαρκώνονται οι πόθοι και τα ιδανικά μας και είναι γραμμένη όλη η ιστορία της φυλής μας. Παρούσα σ' όλους τους αγώνες του έθνους μας, είναι μάρτυρας όλων των θυσιών των άξιων υπερασπιστών της ελευθερίας μας, οι οποίοι με τα σπαθιά στα χέρια ανοίγουν δρόμο, για να περάσει και να στηθεί στα κάστρα και στις βουνοκορφές της πατρίδας μας μέσα στα πεδία των μαχών. Πάντα η θωριά της και το θρόισμά της προκαλεί ιερή συγκίνηση και εθνική υπερηφάνεια στην καρδιά κάθε Έλληνα. Μαγεύει, εμπνέει και ενθαρρύνει πάντα τα άξια παλικάρια της φυλής μας, που την κρατούν με σεβασμό στα χέρια τους και προτιμούν να σκοτωθούν παρά να την εγκαταλείψουν στα χέρια του εχθρού. Η εγκατάλειψη της σημαίας σε ώρα πολέμου αποτελεί απίστευτη πράξη και ο Έλληνας ποτέ δεν είναι διατεθειμένος να διαπράξει ένα τέτοιο εθνικό έγκλημα. Με πλήρη συναίσθηση της ευθύνης του τη μεταφέρει στη μάχη και με κάθε θυσία προσπαθεί να την κρατήσει άσπιλη και αμόλυπη μακριά από τα βέβηλα χέρια του εχθρού. Γι' αυτό ακριβώς ο νέος στρατιώτης στον όρκο του που δίνει προς την πατρίδα αναφέρεται ειδικά στη σημαία και υπόσχεται να μην την εγκαταλείψει ποτέ, αλλά να την υπερασπίζεται μέχρι την τελευταία ρανίδα του αίματός του. Πάντα όταν κινδυνεύει η σημαία μας να πέσει στα χέρια του εχθρού, γίνονται πείσμονες προσπάθειες και χύνεται άφθονο αίμα γύρω της, για να διασωθεί και να μην πέσει στον εχθρό. Αλλά η ελληνική σημαία δεν είναι μόνο η πιο δοξασμένη σημαία του κόσμου. Είναι μαζί και η πιο όμορφη. Το λευκό της συμβολίζει το χιόνι των βουνών μας και την αγνότητα της ελληνικής ψυχής και το γαλάζιο το χρώμα του ουρανού και της γαλάζιας θάλασσας που περιβάλλει την πατρίδα μας. Ο σταυρός της είναι το σύμβολο της θρησκείας μας. Παράλληλα, όπως λέει ο ποιητής: "Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει στην ψηλή της κορυφή, είν' ο φάρος που φωτίζει, μια ελπίδα μας κρυφή". Έτσι, πατρίδα και θρησκεία, ελληνισμός και χριστιανισμός, ενσαρκώνονται αδελφωμένα πάνω στη σημαία μας. Είναι γ' αυτό το διπλό σύμβολο, που συνδέει άρρηκτα την πατρίδα και τη θρησκεία, που αχώριστες μέχρι σήμερα σ' όλους τους αγώνες της φυλής μας δημιούργησαν τα μεγάλα έπη. Τα χρώματα της σημερινής σημαίας μας αποφασίστηκαν κατά την πρώτη Εθνική Συνέλευση των Ελλήνων στην Επίδευρο την πρώτη του Γενάρη του 1822

Κάθε χρόνο σαν σήμερα, την παραμονή του εορτασμού του ΟΧΙ τιμάται η γαλανόλευκη σημαία, η εθνική μας σημαία για την οποία αγωνίστηκαν, πολέμησαν και θυσιάστηκαν χιλιάδες Έλληνες ανά διάφορες ιστορικές περιόδους

Η γαλανόλευκη θεωρείται το σύμβολο της ελληνικής εδαφικής κυριαρχίας σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, το σύμβολο προς το οποίο απαντούν στρατιωτικό χαιρετισμό τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας μας.

13. ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κάπου από τὸ μέτωπο

Μαννούλα μου,

Ἐπῆρα ἀπὸ χθὲς τὸ «βάπτισμα τοῦ πυρός», ποὺ λέμε στὸ μέτωπο.

Δὲν φαντάζεσαι τί ὁμορφο πράγμα εἶναι νὰ εἶσαι Ἑλλην! Ἐνας λαὸς μὲ μιὰ ἱστορία, σὰν τῇ δικῇ μας, ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπο ντυμένο κατάλευκα, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ μὴ λεκιάσῃ τὸ ἄσπρο του φόρεμα, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν περάσῃ.

Ἔχομε ἓνα παρελθόν, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ τὸ τιμήσωμε.

Καὶ τὸ τιμοῦμε, μαννούλα, καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ὅλα μᾶς τὰ παιδιά ἐδῶ πάνω πολεμοῦν σὰν λιοντάρια.

Μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Θὰ γυρίσωμε μιὰ μέρα γεμᾶτοι δόξα.

Ἡ ζωὴ μας ἐδῶ περνάει μέσα σὲ κύματα ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ μᾶς δίνουν δύναμι νὰ ἀποκρούσωμε κάθε ἐχθρική ἐπίθεσι.

1

Τὸ πεζικό μας προχωρεῖ κι ἐκτοπίζει τοὺς ἐχθροὺς. Τὸ πυροβολικό μας τοὺς διώχνει ἀπὸ κάθε τους βᾶσι καὶ ἡ ἀεροπορία μας τοὺς θερίζει.

Κάθε μέρα πιάνομε καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους στὶς μάχες καὶ ἀρκετὰ κανόνια αὐτοκίνητα, τάνκς καὶ πολεμοφόδια.

Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, μαννούλα, νὰ ἀμφιβάλλῃς οὔτε νὰ φοβᾶσαι, καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλες οἱ μητέρες τῶν πολεμιστῶν μας. Εἴμεθα εὐτυχισμένοι.

Σᾶς θυμοῦμαι ὅλους συχνὰ καὶ αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος νὰ πολεμᾶω μὲ μεγαλύτερη ὁρμή, γιατί καταλαβαίνω μέσα μου, πῶς, σὰν λείψῃ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τῆ μέση, θὰ εἶμαι πάλι μαζί σας χαρούμενος γιὰ τὴ νίκη μας καὶ γιὰ τὴν ἀπολύτρωσί μας.

Τί λέγει ὁ πατέρας γιὰ ὅλ' αὐτά; Φίλησέ μου τον καὶ πές του, πῶς ὁ γυιὸς του θὰ τιμήσῃ τὸ ὄνομά του ἐδῶ ἐπάνω. Εἶναι ὑπερήφανος πού πολεμᾷ.

Ἡ ἀδελφοῦλα μου ἡ Νίνα τί κάμνει; Καὶ ὁ μικρὸς ὁ Γιώργος;

Θέλω νὰ μοῦ γράψῃς γιὰ ὅλους. Τὰ γράμματά σου εἶναι παρηγοριά, φυλακτὸ καὶ ἐλπίδα γιὰ μένα.

Σᾶς φιλῶ ὅλους
Κώστας

(ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ)

Ἀγαπημένο μου παιδί,

Τὸ γράμμα σου τὸ βρέξαμε μὲ δάκρυα καὶ φιλιά. Ὡρες τὸ διαβάζαμε καὶ δὲν ἐχορταίναμε. Ὁ πατέρας σου ἦταν δακρυσμένος καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὰ λόγια σου, παιδί μου.

Ἐμεῖς ἐδῶ εἴμεθα ὅλοι καλὰ καὶ δουλεύομε γιὰ τὴν πατρίδα. Ἡ ἀδελφοῦλα σου ἡ Νίνα ἐπῆγγε νοσοκόμα στὸν

Ἐρυθρὸ Σταυρό. Ἐγὼ πλέκω μάλλινες κάλτσες γιὰ τὰ παιδιά τοῦ στρατιώτου. Ὁ μικρὸς μὲ τὸ ποδήλατό του κάμνει θελήματα στὴν Ἐθνικὴ Νεολαία. Καὶ ὁ πατέρας σου δουλεύει γιὰ ὅλους μας.

Βλέπεις, πῶς κι ἐμεῖς κάτι κάμνομε. Ὅλοι μαζί, ἐνωμένοι μὲ μιὰ ψυχή, μιὰ καρδιά, μιὰ πνοή, πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε τὸ μεγάλο ἀγῶνά μας.

Καὶ ὅταν τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες γίνονται στὴ γειτονικὴ ἐκκλησιόουλα μας δεήσεις γιὰ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, πηγαίνω καὶ γονατίζω, παιδί μου, μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ παρακαλῶ γιὰ τὴ νίκη μας, πού εἶναι ἀνώτερη καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας.

Καλὴ ἀντάμωσι καὶ νικητής...

Μαννούλα
Σὲ φιλῶ θερμὰ
Ἡ μαννούλα σου
Σύλβιος

2

τελείως ξυπόλητο. Ήταν φορτωμένος ένα δοχεῖο με χαλβᾶ κι ἀγωνιζόταν νὰ προχωρήσῃ μέσα στὰ χιόνια.

— Γιατί εἶσαι ξυπόλητος; τὸν ἐρωτᾷ ὁ στρατηγός.

— Μὲ πονοῦν πολὺ τὰ πόδια μου, λέει ὁ στρατιώτης, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ φορέσω ἄρβυλα.

Κοιτάξαμε τὰ πόδια του. Ήσαν μελανιασμένα καὶ πρησμένα καὶ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἔτρεχε πύον. Καταλάβαμε ἀμέσως, ὅτι εὐρισκόταν σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι, μὲ προχωρημένα κρυοπαγήματα.

Ὁ Μέραρχος διατάζει τὸ στρατιώτη νὰ ἀφήσῃ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ χαλβᾶ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑπακούει λέγοντας:

— Τὰ παιδιὰ ἐκεῖ ἐπάνω στὰ παγωμένα χιόνια ἔχουν δυὸ μέρες νὰ φᾶνε. Τὰ μουλάρια ψόφησαν. Πρέπει νὰ φθάσω γρήγορα. Αὐριο εἶναι Χριστούγεννα!...

Ήταν ἡμιονηγὸς καὶ δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸ Μέραρχο του.

Ἐπειδὴ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μουλάρια τοῦ στρατοῦ εἶχαν ψοφήσει ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν παγωνιά, ὅλα, πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα, τὰ μετέφεραν οἱ στρατιῶτες στοὺς ὤμους τῶν.

— Ἐννοια σου, λέει ὁ στρατηγὸς στὸν στρατιώτη, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τοὺς πόνους τῶν ποδιῶν του, θὰ στείλω ἐγὼ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ χαλβᾶ στὰ παιδιὰ μὲ ἄλλον στρατιώτη καὶ σὺ νὰ πᾶς στὸ γιατρὸ νὰ σοῦ γιατρέψῃ τὰ πόδια.

Διέταξε νὰ τοῦ δώσουν μάλλινες κάλτσες καὶ ἕνα ζευγάρι καινούργια ἄρβυλα καὶ τὸν ἔστειλε μὲ διαταγὴ του στὸ ὀρεινὸ χειρουργεῖο.

Ὁ ἥρωικὸς ἡμιονηγὸς ἀσφαλῶς, ἀν ὑπάρχῃ σήμερα στὴ ζωή, θὰ εἶναι ἀνάπηρος καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ του πόδια.

« Σελίδες Δόξης » (Διασκευὴ)

Χρ. Κολιάτσος

16. ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ ΤΑ ΚΛΩΝΑΡΙΑ

ΤΗΣ δάφνης ξανανθίσαν τὰ κλωνάρια ἐπάνω στῆς Ἡπείρου τίς πλαγιές, τὰ νέα γιὰ νὰ στολίσουν παλληκάρια, ποὺ ἀπ' ὅλες τῆς Ἑλλάδος τίς μεριές τραβοῦν μ' ὀρμή, μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα γιὰ νὰ δοξάσουν τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.

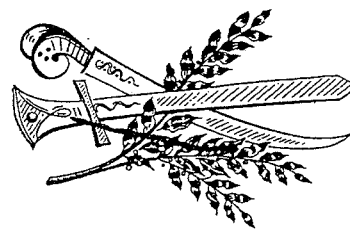
Ὁ βάρβαρος ἐχθρὸς τώρα ἄς τὸ μάθῃ καὶ ἄς φύγῃ ντροπιασμένος, ταπεινός.

Ἡ δάφνη στὴν Ἑλλάδα δὲν ξεράθῃ, τῆς Λευτεριᾶς δὲν σβήσῃ ὁ Αὐγερινός.

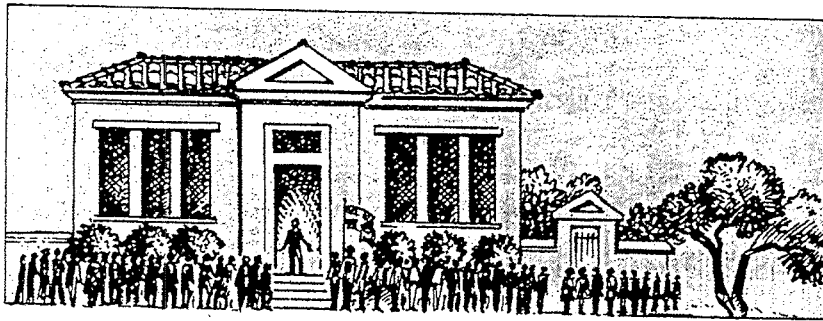
Κρατεῖ ἡ Ἑλλάδα κλῶνο ἐλιᾶς, μὰ ξέρει νὰ σπέρνῃ κεραυνοὺς μὲ τ' ἄλλο χέρι.

« Ἑλληνικὴ Δημιουργία »

Σπ. Παναγιωτόπουλος

3

25. Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σήμερα τὸ σχολεῖο ἐορτάζει τὴν Ἑορτὴ τῆς Σημαίας.

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος πῆγαν στὸ σχολεῖο.

Παρατάχτηκαν ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου στὴ γραμμὴ.

Ὁ Διευθυντὴς κάλεσε τὸν πιὸ καλὸ μαθητὴ τῆς Ἑκτῆς καὶ τὸν ὅρισε σημαιοφόρο. Τοῦ παρέδωσε τὴ Σημαία. Πίσω του στέκονταν τρία ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια.

Ἦταν ἡ τιμητικὴ φρουρὰ τῆς Σημαίας.

Ὁ δάσκαλος τῆς Πέμπτης ἔδωσε τὸ παράγγελμα «Προσοχή!» καὶ ὁ σημαιοφόρος καὶ ἡ φρουρὰ τῆς Σημαίας πέρασαν καὶ στάθηκαν μπροστὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν παιδιῶν.

Ἡ ἐορτὴ ἄρχισε μὲ μιὰ ωραία προσευχή.

Ὁ Κωστάκης, ἡ Ἑλενίτσα καὶ ἄλλα παιδιὰ εἶπαν ωραία ποιήματα καὶ τραγούδησαν διάφορα τραγούδια γιὰ τὴ Σημαία μας.

26. Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι ὅπου σ' ἀντικρύζω
μὲ λαχτάρᾳ σταματῶ,
καὶ περήφανα δακρύζω,
ταπεινὰ σέ χαιρετῶ.

Δόξα ἀθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχὴ
καὶ μαζί σου φτερουγίζει
τῆς Πατρίδας ἡ ψυχὴ.

Ὅταν ξάφνου σέ χαϊδεύη
τ' ἀγεράκι τ' ἀλαφρό,
μοιάζεις κύμα πού σαλεύει
μὲ χιονόλευκον ἄφρο.

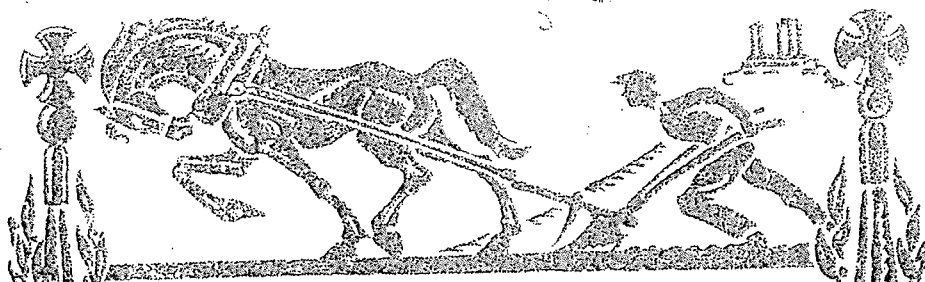
Κι ὁ Σταυρὸς πού λαμπυρίζει
στὴν ψηλὴ σου κορυφή,
εἶν' ὁ φάρος πού φωτίζει
μιὰν ἐλπίδα μας κρυφὴ.

Σὲ θωρῶ κι ἀναθαρρεύω
καὶ τὰ χέρια μου χτυπῶ,
σὰν ἀγία σὲ λατρεύω,
σὰν μητέρα σ' ἀγαπῶ.

Κι ἀπ' τὰ στήθη μου ἀνεβαίνει
μιὰ χαρούμενη φωνή:
Νά 'σαι πάντα δοξασμένη,
ὦ Σημαία γαλανή!

«Τὰ πρῶτα βήματα»

Ἰωάννης Πολέμης

10. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ .

Τί εἶν' ἡ πατρίδα μας ; Μὴν εἶν' οἱ κάμποι ;
Μὴν εἶναι τ' ἄσπαρτα ψηλὰ βουνά ;
Μὴν εἶν' ὁ ἥλιος της, πού χρυσολάμπει ;
Μὴν εἶναι τ' ἄστρα της τὰ φωτεινά ;

Μὴν εἶναι κάθε της ρηχὸ ἀκρογιάλι
καὶ κάθε χώρα της μὲ τὰ χωριά,
κάθε νησάκι της, πού ἀχνὰ προβάλλει,
κάθε της θάλασσα, κάθε στεριά ;

Μὴν εἶναι τάχατε τὰ ἐρειπωμένα
ἀρχαῖα μνημεῖα της, χρυσὴ στολή,
πού ἡ τέχνη φόρεσε, καὶ τὸ καθένα
μιὰ δόξα ἀθάνατη ἀντιλαλεῖ ;

"Ὅλα πατρίδα μας ! Κι αὐτὰ κι ἐκεῖνα,
καὶ κάτι, πού 'χομε μὲς στὴν καρδιά,
καὶ λάμπει ἀθώρητο σὰν ἡλιοῦ ἀκτίνα
καὶ κράζει μέσα μας : 'Εμπρός, παιδιά !

excellent

Ἰωάννης Πολέμης

10:0000

5

14. Η ΝΙΚΗ

ΔΩ στὸ ἑλληνικὸ τὸ χῶμα,
τὸ στοιχειωμένο κι ἱερό,
πού τὸ ἴδιο χῶμα μένει ἀκόμα
ἀπ' τὸν ἀρχαῖο τὸν καιρό,

στὸ χῶμα τοῦτο πάντα ἀνθοῦνε
κι ἔχουν ἀθάνατη ζωὴ
καὶ μᾶς θαμπώνουν, μᾶς μεθοῦνε
νεράιδες, ἥρωες, θεοί.

Ἐδῶ στὸ Ἑλληνικὸ τὸ χῶμα,
τὸ στοιχειωμένο κι ἱερό,
πού τὸ ἴδιο χῶμα μένει ἀκόμα
ἀπ' τὸν ἀρχαῖο τὸν καιρό,

εἶδα τὴ Νίκη τὴ μεγάλη,
τὴ Νίκη τὴν παντοτινὴ,
τὴν εἶδα ἐμπρὸς μου νὰ προβάλῃ
μὲ φορεσιὰ ὀλοφωτεινὴ.

Κωστῆς Παλαμᾶς

6. ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ · 2 ·

Γλυκό του κόσμου στήριγμα, καλή μου Παναγία,
 που άκοῦς τή δέηση τῶν παιδιῶν, άθάνατη Μαρία,
 άκου και μᾶς, που ύψώνομε σ' Έσε τήν προσευχή μας,
 που άπ' τήν πιστή ψυχή μας
 βγαίνει για Σε θερμή.

Έχε, Κυρά, στή σκέπη Σου τήν πικραμένη χήρα,
 στόν πεινασμένο άνοιξε, Σύ, σπλαχνικά τή θύρα,
 δώσε του σκλάβου, Δέσποινα, ελεύθερη πατρίδα,
 του ναύτη τήν έλπίδα,
 που πλέει στήν ξενιτιά.

Εὐλόγησε τὰ δειράτα του βρέφους, που κοιμάται.
 Οδήγησε τὰ βήματα τῆς κόρης, που φοβάται.
 Στείλε δροσιά κι άνάπαυση στοῦ άρρώστου τὸ κλινάρι,
 έχε στή θεία Σου χάρη
 τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

Τή μάνα παρηγόρησε, πού 'χει παιδί στα ξένα,
 και χύσε μιάν άκτίνα Σου για τόν τυφλό, Παρθένα.
 Κράτα τὸ γάλα άμίαντο του βρέφους, που βυzaίνει,
 στρέψε στήν οίκουμένη
 τὸ βλέμμα σπλαχνικό.

Εὐλόγησε τὰ δάκρυα, καλή μας Παναγία,
 όπου με πάθος χύνονται μπροστά στή δυστυχία.
 Συγχώρεσε και φώτισε κι εκείνον, που πλανήθη,
 και χύσε του στα στήθη
 τήν πίστη τή γλυκιά.

Βόηθα και τήν Έλλάδα μας, τήν όμορφη Πατρίδα,
 πάλι στόν κόσμο δεῖξε την με σκῆπτρο και χλαμύδα.
 Κάμε νά σφίξη ελεύθερα μες στή θερμή άγκαλιά της
 τὰ μαῦρα τὰ παιδιά της,
 που κλαῖνε στή σκλαβιά.

Στέφανος Μαρτζώκης

